

Beavatás

[2011. április]

Mindig a nevelőtanár eltökélt arcával kezdte, majd jött a rikácsoló hang, ahogy rájuk parancsolt. Aztán a csend, a többiek gyáva és kíváncsi várakozása, a padok között végigfutó suttogás, hogy „kezdődik”, mert mindig csak elkezdeni volt nehéz, aztán ment magától, abbahagyni meg csak akkor lehetett, amikor kissé megenyhülve újra megszólalt a rikácsoló hang, és azt mondta: elég. Kitapasztalták, hogy általában a gyengébb üt először, az, aki nem bír sokáig tétlenül állni a szégyenben. De ezekre senki nem haragudott, még utólag sem. Ütni kell és kész, mielőtt még jobban rikácsolna a nevelő, mert akkor ő fog ütni, és ő aztán nem figyel majd a helyes technikára, hogy hogyan lehet minél csattanósabban, minél látványosabban a lehető legkisebb fájdalom árán. A többi valamivel könnyebb: kerülni kell a túl hosszú szüneteket két ütés között (így nem csupán tovább tart, de a kelleténél erősebbre is sikerülhetnek), a túl nagy sebesség se jó, mert előbb-utóbb valaki melléüt, és az tényleg fáj, utána meg nehéz újra elkapni a megfelelő ütemet. A profik pontosan céloznak, és érzik a ritmust. Ugyanilyen fontos, hogy közben nem szabad a másik szemébe nézni, a legajánlatosabb egy gumibábut odaképzelné, akkor néhány könnyed ütéssel előidézhető a kívánt színhatás. Legalábbis azt feltételezték, hogy ez lehet a cél, mert tejfölbőrűeknél és vöröseknél mintha nem tartott volna olyan sokáig.

Gábor ezt annyiszor elmagyarázta, szinte mindig ugyanazokkal a szavakkal, hogy már én is szakértőnek éreztem magam, sőt még a módszer továbbfejlesztésén is sokat törtem a fejemet. Persze tudtam, ez nem ugyanaz, mint amikor igaziból. De az utolsó pillanatig eszembe se jutott, hogy mást is tehetnék, mint hogy kívárjam, amíg eltelik az egész nyár, és én is bekerülök a bentlakásos iskolába a nagyok közé. Aztán egy unatkozós délutánon mégis ott álltunk egymással szemben a garázsok és a kerítés között, ahová soha nem süttött be a nap. Máskor itt tömtük magunkba a szomszéd kertekből összelopkodott éretlen gyümölcsöt, itt csereberéltük a kincseinket, teljesen elzsibbadva a sok guggolástól a napokig tartó előzetes egyezkedések ellenére. És itt pisiltünk egymás előtt először: én teljesen elámultam a kékesfehér kis vízpisztolyon, amivel képes volt egy lendülettel a fél falat sötétebb szürkére festeni, pedig a tengeren láttam már fiúkat ruha nélkül. Gábor meg csak legyintett, azt mondta, már régóta tudja, hogy a lányoknak ott csak egy vonalka van.

Túlzás lett volna szabályszegésnek nevezni, mégis tény, hogy Gábor ütött először, pedig egyértelműen ő volt az erősebb, meg a kevésbé szégyenkezős is, pláne, ha csak én voltam ott. Már jó sok ideje bámultuk egymás homlokát (a szembe-nem-nézős szabályt még betartottuk), mégis váratlanul ért a csattanás. Vagyis csak én csodálkoztam, a jobb kezem, mintha mindig ezt csinálta volna, már lendült is az arca felé, nyomában ugyanaz az egyértelmű hang. Aztán tovább, egyenletes lendülettel, mint amikor a hinta szárai ütődnek a keresztrúdhoz. Pamm-pamm, pamm-pamm. Jó sok idő telt el, amíg nemcsak hallottam, hanem éreztem is. Akkor se fájt, csak egyre forróbban bizsergett a bal arcom, miközben a másik oldal teljesen kihült. Erről nem is mesélt, mindig szimmetrikusan képzeltem el, de rögtön beláttam, hogy az túl bonyolult lenne. Már az is nehezítene a dolgon, ha valamelyikünk balkezes: nem lehetne ütközésveszély nélkül már a csattanás pillanatában lendíteni a következőt.

Később már fájni kezdett, de akkor sem úgy, mint máskor, hanem mint egy régi ütés helye. Lassan elkezdett csorogni valami az orromból, meg a szememből is, mégse sírtam. Ahhoz lélegezni kell, és azt most nem lehetett, mert minden porcikám páncéllá keményedett, a levegő meg annyira összesűrűsödött a gyomromban, hogy legfeljebb kihányani lehetett volna. Ki is hánytam később. Szép fehéren habzott a hűvös csempéken, mint az oxigénes víz. De addig még nagyon sok volt hátra, ugyanis megfélemedtünk egy fontos dologról: nem volt ott senki, aki szólhatott volna, hogy elég. Már tetőtől talpig remegtem, a sok nyálka befolyt a gallérom alá, és arra gondoltam, hogy sosem lesz vége, egyikünk se lesz képes megszakítani ezt az egyenletes ritmust, ami semmi mást nem akar, csak fenntartani önmagát mindenáron, tőlünk teljesen függetlenül. Megszegtem hát a szabályt, és megpróbáltam Gábor szemébe nézni, de

akkorra már csak az arca helye volt ott: valami takonnyal bekent vörös hús. De a legijesztőbb a sima, tompa fényű kő volt, ami a tekintetébe ékelődött. Talán megvakult.

Aztán már én se láttam sem a kerítést, sem a zöld palából összetákolt garázst, még Gábor homlokát sem. Arca egyetlen megmaradt tisztásáról aranyaszélű fekete körök kezdtek gyűrűzni felém, és végképp elgyengítették amúgy is remegő térdemet. Később már semmit nem éreztem, eltűntek a körök is, csak feketeség maradt, és az ide-oda lendülő hinta.

Tompa puffanás rántott vissza: az arcom hűvös fele nekiütődött a kerítésnek. A gépezet leállt. Már nem tudom, hogy tényleg így volt-e, vagy csak nagyon akartam, de mintha Gábort hívták volna fentről. Csak annyi biztos, hogy a garázsok mögött is hallani lehetett, amint zengett az egész lépcsőház. Eszeveszetten rohant ebédelni.

Forrón zsibbadt minden, valami langyos sós lével lett tele a szám. Sehogy sem tudtam annyi levegőt összegyűjteni, hogy végre sírni tudjak. Hiába szívtam magamba teljes erőből a por és a nyers hús szagát, csak valami szaggatott, csuklásszerű hangra futotta. De a remegés már ettől is csillapult annyira, hogy ki merjek osonni a garázsok mögül. Fal mellett lopakodtam a bejáratig, de így is alig bírtam el a tarkómra zúduló fényt, nem csodálkoztam volna, ha a beton könnyedén beszippan, mint a futóhomok.

Felvánszorogtam a harmadikra, lelassulva, mintha illusztrálni akarnám valakinek a lépcsómászás bonyolult műveletét. Csak az adott erőt, hogy minden lépcsőfoknál a jó hűvös falhoz szoríthattam feldagadt tenyeremet. Majd észrevétlenül át a nyikorgós bejáraton, be a fürdőszobába, homlokot a fehér csempékhez, kihánytá végre a gyomromba rekedt sírást.

Este sokáig néztem, amint minden lélegzetvételem újrendezi a szappanos víz kanyargós mintáit. Az összetöppedt hab egyre vékonyabb csíkot rajzolt a kád szélére, és még pezsgett egy kicsit, mielőtt végképp semmivé oldódott volna. Minden este ugyanezt bámultam, de most valami nem stimmelt a szememmel. Amikor belenéztem a tükörbe, rögtön megpillantottam a sima, tompa fényű követ. Az én tekintetembe is beékelődött.

Kategória: vers, próza

Denumire autor: Csutak Gabriella

Látó Szépirodalmi Folyóirat